

Som andre utilbørlige Arter af Boycotting har vore Domme ramt en Forfølgelse, der tilsigter at ruinere vedkommende eller helt lamme ham i hans Erhverv, se Ugeskrift for Retsvæsen, 1921, S. 694, 1926, S. 643 og 649. De to sidstnævnte Domme er Kolindsunddommene, men de indeholder i saa Henseende i Virkeligheden ikke andet end et Synspunkt, der allerede blev anvendt i Dommen 1921, S. 694.

Dersom Lovforslagets § 3 affattes ikke ganske almindelig holdt, som Ændringsforslaget, men med Begrænsningen til den utilbørlige Boycotting — en Begrænsning, som efter al hidtidig Erfaring ikke kan undværes —, vil § 3 blive en Bekræftelse af nuværende dansk Domspraksis, og vore Domstole vil da efter en saadan § 3 formentlig følge de samme Linier som hidtil og udskille de utilbørlige Former for Boycotting til særligt Ansvar. Men da Domstolene selv uden nogen Lovregel har vist al fornøden Kraft i Retsfølgningen mod den utilbørlige Boycotting, vil en Lovregel som § 3 derfor for saa vidt ikke være særlig nødvendig. Dog er naturligvis Strafansvaret i § 3 noget nyt. Vore Domstole har med enkelte særlig graverende Arter af Boycotting alene anvendt Straffelovens § 220 om Krænkelser af Privatlivets Fred (navnlig mod *Offentliggørelse* af sorte Lister).

2. En særlig Regel mod at true eller tvinge nogen til at indmelde sig i eller forblive i en Forening eller Organisation.

Hvis man overhovedet ønsker en saadan Særregel og ikke vil lade den gaa ind under den almindelige Regel om utilbørlig Boycotting, bør den formuleres som et nyt 2det Stykke i § 3 efter den almindelige Regel som 1ste Stykke.

Man maa nu her for det første være klar over Rækkevidden af en saadan Særregel, som formuleret i Ændringsforslag 3. Denne Regel vil ramme alle Strejker for at fremtvinge uorganiserede Arbejders Afskedigelse, og den vil ogsaa ramme en Arbejdsgiverforenings eller et Kartels Trusel om Afbrydelse af Forretningsforbindelse med en Forretningsmand, hvis denne ikke afbryder Forretningsforbindelsen med en Arbejdsgiver, der ikke er Medlem af Arbejdsgiverforeningen eller af Kartellet. Hidtil synes vore Domstole ogsaa her at ville sondre mellem forskellige Tilfælde og ikke fordømme denne Boycotting over en Bank. Vore Domstole har saaledes statueret, at en Strejke for at fremtvinge en uorganiseret Arbejders Afskedigelse er retmæssig, hvis den udspringer af det mere almene Ønske at varetage Organisationens eller Fagets Interesser, se Ugeskrift for Retsvæsen 1911 A., S. 875, 1914 A. S. 868. Men man vil formentlig anse den for retsstridig, hvis den tilsigter et ubegrundet Forfølgelsesøjemed, se samme Sted 1921, S. 694, Noten.

Hvis man fremtidig ønsker at bevare denne Domstolens Adgang til ogsaa ved denne Form for Boycotting frit at skelne mellem de forskellige Grupper af Tilfælde, bør man overhovedet ikke give nogen Særregel herom, som i Ændringsforslag 3 foreslaaet. Den vil da gaa ind under den almindelige Regel om utilbørlig Boycotting, og Domstolene vil i saa Fald sikkert ogsaa her følge de samme Linier som hidtil.

Hvis Lovgivningsmagten derimod ønsker overhovedet helt at forbyde denne særlige Art af Boycotting som værende særlig skadelig, uden Hensyn til, om dens Formaal er alment eller personligt, maa den formuleres, som nævnt, som en selvstændig Regel, som § 3, 2det Stykke, og paa en noget lignende Maade som Ændringsforslag 3, 3die Sætning.

Hvorvidt en saadan Særregel — der, saa vidt jeg ved, ikke findes i nogen fremmed Lovgivning — vil virke heldig, skal jeg ikke kunne udtale mig om, da vi ingen Erfaringer har herom.

Sluttelig bemærkes, at der til Lovforslagets § 4 formentlig bør føjes en Sætning om, at Lov Nr. 536 af 4. Oktober 1919 overhovedet ikke berøres af nærværende Lov, hvorved bl. a. ogsaa Bestemmelsen i Loven 4. Oktober 1919 § 5 B. 2. opretholdes.

Med Ærbødighed

Vinding Kruse.